

HỒI THỨ BA MƯƠI TÁM

MẬT LỆNH CẨM NANG

Quách Tĩnh đưa Khuu Xử Cơ và mười tám đệ tử của y là bọn Lý Chí Thường, Doãn Chí Bình, Hạ Chí Thành, Vu Chí Khả, Trương Chí Tố, Vương Chí Minh, Tống Đức Phương cáo từ trở ra. Ra tới ngoài cung, chỉ thấy Hoàng Dung và ba trường lão Lỗ Giản Lương cùng hơn ngàn bang chúng Cái bang, lều cưỡi ngựa chờ ngoài cung.

Thấy Quách Tĩnh ra khỏi cung, Hoàng Dung phóng ngựa tới, cười nói "Không việc gì chứ?". Quách Tĩnh cười nói "Vận khí không kém, mới gặp Khuu đạo trưởng tới, đại hãn đang rất thoải mái". Hoàng Dung làm lễ chào hỏi Khuu Xử Cơ xong, nói với Quách Tĩnh "Ta sợ đại hãn nổi giận giết người, nên dắt người tới tây chuẩn bị cứu. Đại hãn nói thế nào? Có ưng thuận cho người từ hôn không?". Quách Tĩnh ngần ngừ hồi lâu rồi nói "Ta chưa từ hôn". Hoàng Dung sững sốt nói "Tại sao?". Quách Tĩnh nói "Dung nhi, cô muôn ngàn lần đừng nổi giận nhé, bởi vì...". Vừa nói tới đó, công chúa Hoa Tranh trong cung chạy ra, cao giọng gọi lớn "Quách Tĩnh ca ca".

Hoàng Dung thấy nàng lập tức biến sắc, nhảy ngay xuống ngựa, tránh qua một bên. Quách Tĩnh đang định giải thích với nàng, Hoa Tranh đã kéo tay y nói "Người không ngờ ta tới phải không? Người gặp ta có thấy vui không?" Quách Tĩnh gật gật đầu, lúc đưa mắt tìm Hoàng Dung thì đã không thấy bóng nàng đâu nữa.

Hoa Tranh chỉ chú ý tới Quách Tĩnh, cũng chưa nhìn thấy Hoàng Dung, kéo tay y, líu lo khúc khích nói lòng thương nhớ từ khi chia tay. Quách Tĩnh thầm kêu khổ "Dung nhi ắt cho rằng mình nhìn thấy em Hoa Tranh, lại không chịu từ hôn với đại hãn". Những lời Hoa Tranh nói, y đều không để ý tới câu nào. Hoa Tranh nói một lúc, thấy y ngơ ngẩn xuất thần, kêu lên "Người làm sao thế? Ta từ xa xôi tìm tới gặp người, người lại không hề để ý tới người ta?".

Quách Tĩnh nói "Muội tử, ta đang lo một chuyện quan trọng, phải về xem trước, rồi sẽ quay lại trò chuyện với cô". Rồi dặn thân binh khoản đãi Khuu Xử Cơ, chạy thẳng về doanh tìm Hoàng Dung. Thân binh nói "Hoàng cô nương trở về

cầm lấy bức họa, ra cửa đông đi rồi". Quách Tĩnh hoảng sợ hỏi "Bức họa nào?". Tên thân binh ấy nói "Chính là bức họa mà Phò mã gia thường xem đấy". Quách Tĩnh càng hoảng sợ, nghĩ thầm "Nàng cầm bức họa ấy đi, rõ ràng là quyết ý tuyệt tình với mình rồi. Mình bắt kể mọi chuyện, theo nàng về nam là được". Rồi vội vã viết lại mấy chữ cho Khuu Xử Cơ, nhảy lên con tiểu hồng mã ra khỏi thành đuổi theo.

Con tiểu hồng mã cước lực rất mau, Quách Tĩnh lại sợ tìm không được Hoàng Dung, trong lòng nóng nảy, lại càng không ngừng thôi thúc, trong chớp mắt đã chạy được vài mươi dặm, ngoài thành xác người ngựa lẫn lộn, ngổn ngang trên mặt đất, đi một mạch mấy mươi dặm, đưa mắt nhìn chỉ thấy một màu tuyết trắng mênh mông, trên mặt tuyết có một vết chân ngựa đi thẳng về phía đông. Quách Tĩnh vô cùng mừng rỡ "Tiểu hồng mã cước lực mau lẹ, thiên hạ vô song, chỉ thêm lát nữa nhất định có thể đuổi kịp Dung nhi. Mình và nàng cùng về đón mẹ, nhất tề về nam. Cho dù em Hoa Tranh trách mình, cũng không thể nghĩ tới nữa".

Lại chạy thêm hơn mười dặm chỉ thấy dấu chân ngựa chuyển lên hướng bắc, bên cạnh dấu chân ngựa đột nhiên lại thêm dấu chân người. Dấu chân này rất kỳ lạ, khoảng cách giữa hai bước cách nhau bốn thước, bước chân làm sao dài tới như thế, mà đặt xuống đất rất nhẹ, chỉ lún vào tuyết có vài tấc. Quách Tĩnh giật nảy mình "Khinh công của người này lợi hại thật". Kế lại nghĩ "Chung quanh đây ngoài Âu Dương Phong thì không ai có công phu như thế, chẳng lẽ là y đuổi theo Dung nhi?".

Nghĩ tới đó, tuy trong gió rét nhưng bất giác toàn thân toát mồ hôi. Con tiểu hồng mã rất có linh tính, biết chủ nhân đuổi theo vết chân, không chờ Quách Tĩnh giật cương ra lệnh, lập tức chạy theo dấu vết. Chỉ thấy dấu chân kia thủy chung ở cạnh dấu chân ngựa, nhưng sau vài dặm, thì cả hai dấu chân đều đột nhiên xoay qua phía tây trên mặt tuyết, rồi chợt chuyển qua phía nam, quanh co vòng vèo chứ không đi thẳng một mạch nữa. Quách Tĩnh nghĩ thầm "Chắc Dung nhi phát hiện ra Âu Dương Phong đuổi theo phía sau, nên cố ý đi đường vòng. Nhưng dấu chân ngựa in lại trong tuyết rất rõ ràng, rất dễ đuổi theo, nên Lão Độc vật đuổi riết không tha".

Lại phóng thêm hơn mười dặm, vết chân ngựa và vết chân người đột nhiên

giẫm đạp lên nhau. Quách Tĩnh xuống ngựa nhìn kỹ, nhận ra một đường phía trước, một đường phía sau, thấy trên mặt tuyết xa xa có hai vết, đột nhiên hiểu ra "Dung nhi dùng thuật kỳ môn của cha nàng, cố ý quanh đông quẹo tây để mê hoặc Âu Dương Phong, khiến y mò mịt một lúc lại trở về đường cũ".

Y nhảy lên ngựa, trong lòng vừa mừng vừa lo, mừng là vì Âu Dương Phong có quá nửa không đuổi kịp Hoàng Dung, lo là vì dấu chân ngựa rối loạn, mình cũng mất dấu vết để đuổi theo, ngẩn người một lúc trên mặt tuyết, nghĩ thầm "Dung nhi chạy tới chạy lui rồi lại cũng định đi về phía đông, mình cứ đuổi theo phía đông là được". Bèn nhảy lên ngựa, nhận rõ phương hướng đi thẳng về phía đông. Đi được hồi lâu quả nhiên lại thấy vết chân xuất hiện, kể lại thấy chỗ chân trời giữa mặt tuyết và trời xanh giáp nhau xa xa có bóng người.

Quách Tĩnh giục ngựa đuổi tới, xa xa thấy người ấy chính là Âu Dương Phong. Lúc ấy Âu Dương Phong cũng đã nhận ra Quách Tĩnh, kêu lên "Lại đây mau, Hoàng cô nương rơi xuống đầm cát rồi".

Quách Tĩnh giật nảy mình, kẹp chặt hai chân, con tiểu hồng mã lướt tới như tên. Khi còn cách Âu Dương Phong hơn mười trượng, chỉ cảm thấy vó ngựa lún xuống, không phải đạp lên đất cứng nữa, tựa hồ phía dưới tuyết trắng là một cái đầm lầy. Con tiểu hồng mã cũng biết là không hay vội rút chân phi chếch qua một bên chạy vòng tới gần, chỉ thấy Âu Dương Phong bám vào một gốc cây nhỏ xoay vòng rất mau, không hề ngừng lại. Quách Tĩnh ngạc nhiên "Y giở trò gì thế này?". Vừa kéo cương lại, đang định nhảy xuống ngựa hỏi, nào ngờ con tiểu hồng mã không dừng chân, phóng thẳng qua rồi mới quay đầu lại.

Quách Tĩnh lập tức hiểu ra, té ra dưới đất là đầm cát, dừng lại là rơi xuống ngay. Lại xoay chuyển ý nghĩ, bất giác giật nảy mình "Chẳng lẽ Dung nhi đã rơi xuống đó?". Bèn nhìn Âu Dương Phong kêu lên "Hoàng cô nương đâu?". Âu Dương Phong chân không ngừng bước, nói "Ta đuổi theo dấu chân ngựa của cô ta, tới chỗ này thì mất dấu vết. Người xem đây!". Nói xong đưa tay chỉ vào gốc cây nhỏ một cái.

Quách Tĩnh thúc ngựa phóng qua, chỉ thấy trên thân cây có một cái vòng. Con tiểu hồng mã lướt qua gốc cây, Quách Tĩnh vươn tay cầm cái vòng, chính là cái vòng vàng buộc tóc của Hoàng Dung. Y quả tìm cơ hồ nhảy ra khỏi lồng ngực,

quay ngựa lại chạy thẳng về phía đông, được vài dặm chỉ thấy trên mặt tuyết có một vật lóng lánh phát sáng. Y nhảy xuống ngựa cúi xem, đưa tay nhặt lên, chính là một đóa kim hoa mà Hoàng Dung thường cài trên áo. Y càng hoảng sợ, kêu lên "Dung nhi, cô ở đâu?". Đưa mắt nhìn ra xa, trên mặt tuyết trắng mênh mông vô cùng vô tận không có bóng đen nào di động. Lại chạy thêm vài dặm, trên mặt tuyết bên trái có một tấm áo cừu bằng lông hắc điều, chính là chiếc áo mình tặng nàng lúc ở Trương Gia Khẩu.

Y thúc con tiểu hồng mã chạy quanh chiếc áo, gọi lớn "Dung nhi" thanh âm vang xa trên mặt tuyết, chung quanh hoàn toàn không có núi nên ngay cả hồi âm cũng không có một tiếng. Quách Tĩnh vô cùng lo sợ cơ hồ suýt bật ra tiếng khóc.

Qua một lúc, Âu Dương Phong cũng đuổi tới kêu lên "Ta muốn lên ngựa, chúng ta cùng đi tìm Hoàng cô nương". Quách Tĩnh tức giận nói "Nếu không phải người đuổi theo thì nàng đã không chạy tới chỗ đầm cát này". Hai chân kẹp một cái, con tiểu hồng mã lướt đi.

Âu Dương Phong cả giận, thân hình nhô lên hụp xuống ba cái đã tới sau con tiểu hồng mã, vươn tay chụp vào đuôi ngựa. Quách Tĩnh không ngờ y vọt tới mau như thế, vung ra một chiêu Thần long bãi vĩ, chưởng phải chém mạnh xuống phía sau chạm vào chưởng Âu Dương Phong, hai người đều dùng hết toàn lực Quách Tĩnh bị chưởng lực của Âu Dương Phong đẩy một cái, thân hình bay khỏi yên ngựa, may là con tiểu hồng mã phóng thẳng lên, y tay trái vươn ra nắm được đuôi nó, mượn sức lại nhảy lên lưng ngựa.

Âu Dương Phong lui lại hai bước, bị chưởng lực của Quách Tĩnh đẩy ra, dưới chân chịu lực, chân trái ngấp xuống cát, sâu tới tận gối. Âu Dương Phong cả kinh, biết trên bãi cát trời này, chân trái bị lún, nếu dùng lực rút chân trái lên thì chân phải sẽ lún xuống, cứ thế càng lún càng lún sâu, cho dù anh có bản lĩnh bằng trời cũng không thể thoát thân. Lúc gấp rút ngã người xuống nằm ngang, lăn trên mặt đất, đồng thời dùng sức mạnh đá chân phải lên, một chiêu Liên hoàn uyên ương thoái, dựa vào thế chân phải đá ra, chân trái theo đó đá lên, bùn cát bay tung, đã rút lên khỏi hố cát.

Y tung người đứng lên, chỉ nghe Quách Tĩnh kêu lớn "Dung nhi, Dung nhi!", một người một ngựa đã cách hơn một dặm, xa xa thấy con tiểu hồng mã phóng đi

rất vững chắc, xem ra đã ra khỏi bãi cát, lập tức đuổi mau theo vết chân ngựa, càng đuổi càng thấy dưới chân mềm hơn, tựa hồ lúc đầu chỉ mới tới rìa đầm cát, bây giờ đã vào giữa. Y liên tiếp mắc mưu Quách Tĩnh ba lần, lần cuối cùng thì trần truồng trước mấy chục vạn con người, vô cùng thảm hại, người ta khâm phục y võ nghệ cao cường nhưng y lại cho rằng đó là mối sỉ nhục lớn nhất trong đời. Lúc ấy gặp Quách Tĩnh một mình, hay dở gì cũng phải trả thù, cũng không chịu bỏ qua cơ hội tốt ấy, huống chi Hoàng Dung sống chết chưa biết, cũng quyết không thể vì thế mà thôi, lập tức triển khai khinh công để khí đuổi theo.

Lần này y thi triển khinh công, trong mấy dặm đầu quả thật chạy mau hơn cả ngựa phi. Quách Tĩnh nghe tiếng đập tuyết vang lên sau lưng, ngoảnh mau lại nhìn, chỉ thấy Âu Dương Phong cách đuôi ngựa còn vài trượng, sau lúc hoảng sợ, vội vàng giục ngựa phóng lên.

Một người cưỡi ngựa, một người chạy bộ, trong chớp mắt đã đi mười mấy dặm. Quách Tĩnh vẫn không ngừng gọi lớn "Dung nhi!". Y thấy trời tối dần, cơ hội thấy được Hoàng Dung càng lúc càng xa, tiếng gọi của y từ chỗ to vang chuyển thành khàn khàn, từ nghẹn ngào chuyển thành tiếng khóc. Con tiểu hồng mã đã biết nguy hiểm, dưới chân càng lún, nhấc vó càng mau, sau cùng thì bốn vó như bay như cưỡi gió mà đi. Loại Hãn huyết bảo câu phóng đi mau lẹ như thế, Âu Dương Phong khinh công có cao hơn nhưng thời gian càng kéo dài, rốt lại lại tỏ dần dần gấp rút, kinh lực dưới chân giảm sút, bước chân dần dần chậm lại. Con tiểu hồng mã trên thân mồ hôi chảy ròng ròng, từng giọt từng giọt đỏ tươi rơi trên đất tuyết trông rất đẹp, bên cạnh từng vết từng vết móng chân, giống như từng đóa từng đóa anh đào nổ tung.

Phi đến khi trời tối hẳn, con tiểu hồng mã đã ra khỏi đầm cát, bỏ Âu Dương Phong lại khá xa. Quách Tĩnh nghĩ thầm "Con ngựa Dung nhi cưỡi không thần tuấn thế này, chạy không đầy nửa dặm nhất định sẽ lún xuống đầm cát không sao động dậy. Minh thà bỏ hết tính mạng cũng phải tìm cách cứu nàng". Y biết rõ lúc ấy Hoàng Dung mất tích đã lâu, nếu lún xuống đầm cát, cho dù cứu lên được thì cũng không có cách hoàn hồn, nhưng nghĩ thế cũng chỉ để tự an ủi mình mà thôi. Y xuống ngựa cho con tiểu hồng mã nghỉ ngơi một lúc rồi vỗ lưng ngựa kêu lên "Ngựa con ơi ngựa con, hôm nay bất kể cay đắng cũng phải liều mạng quay lại một

lần".

Y nhảy lên yên ngựa, kéo cương quay đầu ngựa lại Con tiểu hồng mã sợ sệt, không chịu đạp vào đất lún, nhưng bị Quách Tĩnh thúc giục, rất lại hí dài một tiếng, bốn vó phóng mau, quay vào đầm cát. Con vật biết đường phía trước còn xa, phần chấn tinh thần, càng phi càng mau.

Đang phóng đi chợt nghe Âu Dương Phong kêu "Cứu mạng, cứu mạng". Quách Tĩnh phóng ngựa lướt qua, dưới ánh sáng nhờ nhờ dưới mặt tuyết hắt lên chỉ thấy y hơn nửa người đã lún xuống cát, hai tay giơ cao khuỷu khoắc rồi lên, thấy bùn cát từ từ dâng lên đã tới ngang ngực, một khi đến mũi thì không khỏi chết ngạt.

Quách Tĩnh thấy tình trạng y thê thảm như thế, nghĩ lúc Hoàng Dung lâm nạn ắt cũng như thế, máu nóng sôi lên, cơ hồ muốn nhảy xuống ngựa tự tử trong bãi lầy. Âu Dương Phong kêu lên "Cứu người mau đi!", Quách Tĩnh nghiêng răng nói "Người hại chết ân sư của ta, lại hại chết Hoàng cô nương, còn muốn ta cứu à? Đừng có hòng". Âu Dương Phong cao giọng nói "Chúng ta từng đập tay giao hẹn người phải tha ta ba lần, lần này là lần thứ ba, chẳng lẽ người không giữ tín nghĩa à?". Quách Tĩnh rơi nước mắt nói "Hoàng cô nương đã không còn sống trên đời, chuyện giao ước giữa chúng ta còn ý nghĩa gì nữa?".

Âu Dương Phong ngoác miệng cười lớn. Quách Tĩnh không đếm xỉa gì tới y nữa, phóng ngựa vượt qua, được hơn mười dặm, nghe tiếng y kêu gào thê thảm từ xa xa vang tới, trong lòng rớt lại cũng bất nhẫn, thở dài một tiếng quay ngựa lại, thấy bùn cát đã ngập tới cổ y. Quách Tĩnh nói "Ta cứu người cũng được, nhưng hai người cưỡi trên ngựa, con ngựa mang nặng quá, ắt phải lún xuống". Âu Dương Phong nói "Người dùng dây kéo ta". Quách Tĩnh không mang theo dây, xoay chuyển ý nghĩ, quay đầu cởi áo dài, phóng ngựa lướt qua người y. Âu Dương Phong hai tay chụp lấy một đầu chiếc áo dài, Quách Tĩnh hai chân kẹp một cái, quát lớn một tiếng. Con tiểu hồng mã ra sức vọt lên, ột một tiếng lớn, Âu Dương Phong đã được rút lên khỏi hố cát, lướt xềnh xệch trên mặt tuyết.

Nếu quay về phía đông thì không bao lâu có thể thoát khỏi đầm lầy, nhưng Quách Tĩnh lo lắng cho Hoàng Dung, há lại chịu tới đó là bỏ? Lúc ấy giục ngựa phóng về phía tây. Âu Dương Phong nằm ngửa trên mặt tuyết, trượt đi rất mau,

nhân cơ hội điều tức hơi thở. Con tiểu hồng mã cắm đầu cắm cổ dùng hết sức phóng đi, trời chưa sáng hẳn lại đã ra khỏi đầm cát chỉ thấy dưới mặt tuyết vết chân ngựa từng đốm từng đốm, chính là dấu vết của Hoàng Dung, nhưng vết chân thì còn mà người đã mất, hồn thơm đâu rồi? Quách Tĩnh nhảy xuống ngựa, nhìn nhìn vết chân ngựa ngo ngoe xuất thần.

Y đang đau lòng, quên mất đại địch sau lưng, đứng trên mặt tuyết, tay trái nắm dây cương, tay phải cầm chiếc áo lông điều, đưa mắt nhìn ra xa, trong lòng rối loạn, đột nhiên thấy sau lưng hơi bị đụng vào, đang giật mình định lui lại, chỉ thấy Âu Dương Phong chưởng trái đã đè lên huyết Đào đạo trên lưng mình. Âu Dương Phong hôm trước từ hầm cát nhảy ra cũng bị Quách Tĩnh khống chế như thế, lúc ấy dùng gậy ông đập lưng ông, không kìm được vui mừng hô hô cười rộ.

Quách Tĩnh đang lúc đau thương đã đặt mình ra ngoài vòng sống chết, bình thần nói "Người muốn giết cứ giết, chúng ta cũng chưa từng giao hẹn là người phải tha ta", Âu Dương Phong sững sốt. Y vốn muốn hành hạ làm nhục Quách Tĩnh một phen rồi sẽ giết, nào ngờ y lại không có ý muốn sống, lập tức hiểu ngay "Thằng tiểu tử ngốc này và con nha đầu kia tình nghĩa thâm trọng, nếu mình giết y thì sẽ thỏa được tâm nguyện tuần tình của y". Xoay chuyển ý nghĩ lại nghĩ "Con nha đầu kia đã chết trong đầm cát, phải lấy được đoạn dịch kinh văn từ y. Lúc ấy bèn nắm bả vai Quách Tĩnh nhảy lên lưng ngựa, hai người cùng cười phóng vào trong sơn cốc phía nam.

*** vietkiem.com ***

Đi đến giờ Ty, thấy cạnh đường cái có một thôn xóm. Âu Dương Phong phóng ngựa vào thôn, chỉ thấy khắp nơi đều là tử thi, vì trời lạnh nên xác chết không bị thối rữa, thảm trạng của các xác chết vẫn chưa thay đổi, chính là bị giết hại lúc đại quân Mông Cổ tràn qua. Âu Dương Phong gọi lớn mấy tiếng, trong thôn vẫn hoàn toàn yên ắng không có ai, chỉ có vài mươi con bò con dê rống lên họa lại. Âu Dương Phong cả mừng, kéo Quách Tĩnh vào một gian thạch thất, nói "Người hiền đã bị ta bắt, ta cũng không muốn giết người. Chỉ cần người đánh thắng

ta thì có thể đi". Nói xong bắt một con dê làm thịt, xuống bếp nấu nướng.

Quách Tĩnh thấy đáng vẻ đắc ý của y, càng nhìn càng tức giận. Âu Dương Phong ném một chiếc đùi dê chín qua cho y, nói "Người ăn no đi, chúng ta sẽ đánh nhau". Quách Tĩnh tức giận nói "Muốn đánh thì cứ đánh, cái gì mà ăn no? , rồi phi thân vọt lên đánh thẳng vào giữa mặt y một chưởng. Âu Dương Phong giơ tay gạt ra, đánh trả một chưởng. Trong chớp mắt, hai người đã đánh bàn ghế giường tủ trong thạch thất đổ lổn nhổn.

Đánh hơn ba mươi chiêu, Quách Tĩnh rốt lại công lực không bằng, bị Âu Dương Phong sấn lên nửa bước, chưởng phải đập trúng sườn. Quách Tĩnh không tránh được đành buông tay chờ chết, nào ngờ Âu Dương Phong lại không phát kinh, cười nói "Hôm nay đánh tới đây là ngừng, người luyện thêm mấy chiêu công phu trong chân kinh, sáng mai sẽ tiếp tục đánh nhau với ta".

Quách Tĩnh phì một tiếng, ngồi xuống một chiếc bàn lật ngửa, cầm cái đùi dê lên định ăn, nghĩ thầm "Y có ý muốn học yếu quyết công phu trong chân kinh, chờ mình đánh ra, thì có thể theo đó mà làm, mình không thể mắc lừa. Y muốn giết mình thì cứ để y giết cũng được... ờ, mới rồi y đẩy tay một cái ấy thì mình làm sao hóa giải nhỉ?", nghĩ lại tất cả quyền thuật chưởng pháp mà mình đã học không chiêu nào có thể hóa giải, lại nhớ tới trong Cửu âm chân kinh có chép một công phu xảo kinh Phi như kinh, cũng vô hình giống cái đẩy mới rồi của y.

Y nghĩ thầm "Mình cứ luyện công, y muốn học cũng không học được", lúc ấy ăn sạch một cái đùi dê, ngồi xếp bằng dưới đất, nhớ lại khẩu quyết trong chân kinh, theo phép tu tập. Y từ sau khi luyện thành Dịch cân đoàn cốt thiên, căn cơ càng vững, lại được Nhất Đăng đại sư chỉ dạy, yếu chỉ trong chân kinh đã sớm hiểu, những công phu như Phi như kinh chỉ là chi tiết lật vạt không quá một giờ đã luyện xong, liếc mắt nhìn Âu Dương Phong thấy y đang ngồi dưới đất vận công, lập tức quát lên "Xem chiêu đây!", thân hình còn chưa đứng thẳng lên đã vung chưởng chém tới.

Âu Dương Phong rút chưởng đón đỡ, đấu đến lúc kịch liệt, lại theo bài bản cũ vươn tay đẩy vào sườn Quách Tĩnh, đột nhiên thấy tay chưởng trượt đi chệch qua một bên, thân hình không tự chủ được hơi chúi về phía trước, chưởng trái của Quách Tĩnh đã thuận thế chém xuống gáy y, Âu Dương Phong vừa sợ vừa mừng,

gia tăng kinh lực chúm luôn về phía trước tránh qua chiêu ấy, quay lại kêu "Hảo công phu, đây là trong chân kinh phải không? Tên gọi là gì thế?" Quách Tĩnh nói "Đa tể dĩ thôi, ái mạt cầm nhi". Âu Dương Phong sửng sốt, kể nhớ lại đây là văn tự kỳ quái trong chân kinh, nghĩ thầm "Thằng tiểu tử ngốc này vốn cứng cổ như trâu, chỉ có thể dùng mưu trí lừa gạt, chứ ép buộc thì vô dụng", lập tức chuồng thế thay đổi, lại đánh nhau với y.

Hai người đánh nhau không thôi, Quách Tĩnh cứ thua là lập tức dừng tay, lại luyện công phu mới. Đêm ấy Quách Tĩnh ngồi dựa vào tường, Âu Dương Phong thì cẩn thận, sợ y nửa đêm đánh lén, lại sợ y thừa cơ bỏ trốn.

Hai người cứ thế ở trong thạch thất hơn một tháng, ăn hết một nửa số bò dê còn lại trong thôn. Trong một tháng ấy cũng như Âu Dương Phong ép Quách Tĩnh luyện công. Âu Dương Phong võ học cao thâm, nhìn thấy sự sai biệt trong võ công của Quách Tĩnh trước và sau khi luyện tập cũng ngộ ra được không ít yếu chỉ trong chân kinh, nhưng đem ấn chứng với kinh văn mà mình có lại không thể thông hiểu tất cả. Y càng nghĩ càng không hiểu, lại càng ép Quách Tĩnh ráo riết, cứ thế công phu của Quách Tĩnh trong hơn một tháng ấy lại đột nhiên tăng tiến vượt bậc. Âu Dương Phong bất giác ngấm ngấm rầu rĩ "Cứ thế này thì mình chưa hiểu hết yếu nghĩa trong chân kinh đã không phải là đối thủ của thằng tiểu tử ngốc này rồi".

Quách Tĩnh mấy hôm đầu lòng đầy tức giận, nhưng về sau đánh nhau lại càng có ý khắc định chế thắng, quyết ý đánh nhau với y tới cùng, rốt lại cũng phải dùng công phu trong chân kinh giết y bằng được mới thôi, biết rõ là rất khó nhưng không hề nản lòng, cố dần lửa giận, lại càng quyết tâm. Hôm ấy y nhặt được một thanh đoản kiếm cạnh một xác chết trong thôn, lập tức khổ luyện võ khí, dùng kiếm ra chiêu với trượng gỗ của Âu Dương Phong. Âu Dương Phong vốn dùng xà trượng, nhưng hôm trước ác đấu với Hồng Thất công trên thuyền, xà trượng đã rơi xuống biển, về sau đúc một chiếc trượng khác thả quai xà lên, nhưng sau khi bị khốn trong cột băng đã bị Lỗ Hữu Cước lấy đi hủy mất. Hiện y dùng một ngọn côn gỗ tầm thường, lại không có quai xà trợ oai, nhưng chiêu thuật biến ảo, biến hóa vô cùng, mấy lần đánh bay kiếm sắt của Quách Tĩnh, nếu trên trượng có rắn độc thì Quách Tĩnh lại càng khó chống đỡ.

Nghe đại quân Thành Cát Tư Hãn về đông, người ngựa huyền não mấy ngày không dứt, nhưng hai người đang kịch đấu hăng máu, không hề đếm xỉa. Đêm ấy đại quân qua hết, bên tai trở nên yên ắng. Quách Tĩnh cầm kiếm đứng, nghĩ thầm "Đêm nay tuy không thắng được người nhưng mộc trượng của người bất kể thế nào cũng không đánh bay được kiếm ta nữa đâu". Y sốt ruột muốn thử chiêu thức vừa luyện, đứng im chờ địch nhân tấn công trước, chợt nghe phía ngoài có tiếng người quát "Giặc tặc giỏi lắm, trốn đi đâu?". rõ ràng là giọng Lão Ngoan đồng Chu Bá Thông.

Âu Dương Phong và Quách Tĩnh nhìn nhau ngạc nhiên, cùng nghĩ "Tại sao y lại từ vạn dặm xa xôi lên vùng Tây Vực này?". Hai người đang định lên tiếng chợt nghe tiếng bước chân vang lên, hai người một trước một sau chạy ngang thạch thất. Nhà cửa trong thôn vốn không ít, nhưng chỉ trong ngôi thạch thất này có đèn lửa. Âu Dương Phong tay trái vung ra, một luồng kinh lực quạt tới đánh tắt ngọn đèn. Đúng lúc ấy cánh cửa két một tiếng mở toang, một người sải chân bước vào, người đuổi theo phía sau chính là Chu Bá Thông.

Nghe thấy tiếng bước chân của hai người này đều mau lẹ dị thường, võ công của người đi trước lại càng không kém gì Chu Bá Thông. Âu Dương Phong vô cùng kinh nghi "Người này rõ ràng có thể thoát khỏi tay Lão Ngoan đồng thì trên đời kẻ có bản lĩnh như thế chỉ đếm trên đầu ngón tay. Nếu là Hoàng Dược Sư hay Hồng Thất công, thì Lão Độc vật quả không hay rồi". Lúc ấy ngấm ngấm nghĩ cách thoát thân.

Chỉ nghe người chạy trước tung người vọt tới ngồi trên xà nhà. Chu Bá Thông cười nói "Người chơi trò cút bắt với ta, thì Lão Ngoan đồng không gì thích hơn, nhưng ta không để người trốn thoát nữa đâu". Trong bóng đêm nghe y đóng cửa lớn lại, nhắc một tảng đá lớn bên cạnh chặn ở cửa, kêu lên "Này, thằng giặc xấu xa, người đâu rồi?". Vừa nói vừa bước vào sờ soạng. Quách Tĩnh đang muốn lên tiếng chỉ điểm địch nhân trên xà nhà, Chu Bá Thông đột nhiên nhảy vọt lên hô hô cười rộ, chụp tới người đang ngồi trên xà. Té ra y đã sớm biết người ấy nhảy lên xà nhà, nhưng cố ý sờ soạng ở góc phòng để địch nhân không đề phòng, sau đó mới đột nhiên vọt tới tập kích.

Người trên xà nhà cũng bản lĩnh rất cao cường, không đợi hai tay y chụp tới

đã lộn nhào một cái ngói xồm trên phía bắc xà nhà. Chu Bá Thông miệng thì quát tháo ầm ỹ, nhưng trong lòng đối với y cũng rất úy kỵ, lắng tai nghe ngóng chỗ y ngồi, không dám ngang nhiên ép tới gần. Trong đêm vắng, y lại nghe thấy rõ ràng tiếng thở của ba người, nghĩ thầm đèn lửa trong gian thạch thất này đột nhiên tắt phụt, quả nhiên có người, chỉ là tại sao không lên tiếng, nghĩ chắc là họ sợ quá lập tức kêu lên "Chủ nhân đừng sợ, ta là đuổi theo một thằng tiểu tặc, bắt được là lập tức ra ngay". Y nghĩ người thường hơi thở nặng nề, người nội công tinh thâm thì hơi thở võ châm mà dài, nhẹ mà sâu, nếu lưu tâm thì rất dễ phân biệt. Nào ngờ lắng tai nghe thì ba người ba phía đông tây bắc ai cũng thở rất nhẹ. Chu Bá Thông giật nảy mình kêu lên "Thằng giặc giỏi, té ra người đã phục sẵn người giúp đỡ ở đây".

Quách Tĩnh vốn định lên tiếng, chợt xoay chuyển ý nghĩ "Âu Dương Phong rình ở bên cạnh, người Chu đại ca đuổi theo cũng là kinh địch, mình cứ đứng để lộ thân phận, chờ cơ hội giúp y là được".

Chu Bá Thông từng bước từng bước tiến tới cạnh cửa, hạ giọng nói "Xem ra Lão Ngoan đồng không bắt người được, chỉ đành để người khác bắt thôi". Trong lòng đã quyết kế, chỉ cần cục diện không hay là lập tức cướp đường bỏ chạy.

Đúng lúc ấy xa xa vang lên tiếng hò reo ầm ầm, vó ngựa rầm rập như sóng nước tràn tới, ngàn người muôn ngựa xông tới bên cạnh.

Chu Bá Thông kêu lên "Người bên ngoài càng lúc càng đông, Lão Ngoan đồng xin thất lễ không bồi tiếp được", nói xong đưa tay đẩy tảng đá lớn sau cửa, tựa hồ muốn ra cửa bỏ chạy, đột nhiên hai tay nhấc lên ném mạnh vào người y đuổi. Tảng đá ấy phân lượng không nhỏ, Âu Dương Phong hàng đêm vẫn dùng để chặn ở cửa, nếu Quách Tĩnh di động tảng đá ra, thì nhất định y sẽ tỉnh dậy.

Âu Dương Phong nghe tiếng gió rít mạnh, nghĩ lúc Lão Ngoan đồng ném tảng đá ra, ắt bên phải sẽ không đề phòng được, mình cứ giết y trước, trừ bớt một mối họa trước mắt, lần luận kiếm ở Hoa Sơn sau này lại bớt được một kinh địch. Ý nghĩ vừa động, thân hình đã ngồi xuống, hai tay cùng xô ra, vận Cáp mô công đẩy thẳng tới. Y ngồi xuống phía tây, chiêu ấy đánh từ tây qua đông, lực đạo vô cùng mãnh liệt. Quách Tĩnh cùng y giao đấu liên tiếp mấy mươi ngày, đối với một cử chỉ của y cũng đều đã thuộc lòng, tuy trong ban đêm tối om nhưng vừa nghe tiếng

kình phong đã biết y đột nhiên tập kích Chu Bá Thông, lúc ấy sấn lên một bước, đánh mau ra một chiêu Kháng long hữu hối. Người đứng bên phía bắc nghe thấy tiếng đá ném tới, cũng co chân đứng vững, hai tay lật ra ngoài, muốn dùng chưởng lực đẩy ngược tảng đá lại để đả thương đối phương.

Bốn người chia đứng bốn phía, phát kình tuy kẻ trước người sau, nhưng lực đạo cơ hồ không phân cao thấp. Tảng đá ấy bị bốn luồng kình lực từ đông tây nam bắc ép tới, bay tới giữa nhà thì rơi xuống. Bình một tiếng lớn, đánh vỡ nát một cái bàn gỗ.

Tiếng ầm ấy vang lên muốn điếc tai, Chu Bá Thông lại thấy thú vị, không kìm được bật tiếng cười rộ. Nhưng tiếng cười của y đến đoạn cuối thì chính y cũng không nghe thấy, nguyên là hàng vạn người ngựa đã tràn vào thôn, chỉ nghe tiếng ngựa hí vang vang, gươm giáo loảng xoảng, quân sĩ quất tháo hòa thành một tràng. Quách Tĩnh nghe khẩu âm quân sĩ, biết là bại quân Hoa Thích Tử Mô đã tràn vào thôn, muốn chiếm một góc cố thủ. Nhưng bày trận chưa xong, quân Mông Cổ đã đuổi tới, chỉ nghe tiếng vó ngựa nện đất, cờ lớn phất gió, quất tháo xung sát, cung bật tên bay từ xa tới gần. Kế đó là võ khí ngấn chạm nhau, đâm chém tàn sát, chung quanh không biết có bao nhiêu quân mã đang hằng máu chém giết lẫn nhau.

Đột nhiên có người đẩy cửa xông vào. Chu Bá Thông vung tay chụp y ném trở ra ngoài, bưng tảng đá lên lại chặn sau cánh cửa.

Âu Dương Phong một đòn không trúng, nghĩ thầm chính mình đã bị y phát hiện, quát lên "Lão Ngoan đồng, ngươi biết ta là ai không?" Chu Bá Thông nghe loảng thoảng tiếng người nhưng không nhận ra là ai, tay trái che trước ngực, tay phải vươn qua đỉnh chụp. Âu Dương Phong tay phải ngoặc vào cổ tay y, tay trái lật chưởng vỗ ra. Chu Bá Thông đón đỡ một chiêu, hoảng sợ kêu lên "Lão Độc vật, ngươi cũng ở đây à?" Thân hình lắc một cái, bước qua bên trái sấn vào bên cạnh, đúng lúc ấy người ở phía bắc nhân lúc sơ hở phát chưởng đánh mạnh vào hậu tâm y. Chu Bá Thông tay phải tấn công Âu Dương Phong, quyền trái vung lại đỡ đòn phía sau, nghĩ thầm thuật Tả hữu hối bác mình luyện được trên đảo Đào Hoa đến nay vẫn chưa có dịp chia ra để đấu với hai cao thủ, tuy tình thế hôm nay nguy hiểm nhưng cũng là cơ hội rất tốt để thử chiêu", tay quyền vừa chạm vào tay

chưởng địch nhân, đột nhiên Quách Tĩnh từ phía đông nhảy xổ ra, tay phải gạt tay quyền của Chu Bá Thông ra, vung tay trái đỡ thay y một chưởng.

Ba người đồng thanh bật tiếng la hoảng, Chu Bá Thông kêu "Quách huynh đệ", người kia thì kêu "Quách Tĩnh". Quách Tĩnh thì kêu "Cừ Thiên Nhận!".

Hôm trước Chu Bá Thông tỷ võ trước lầu Yên Vũ y rất sợ rắn độc, thấy không có đường chạy bèn nằm ngửa trên nóc lầu, rút ngói trên nóc lầu đắp lên người che lên tầng tầng lớp lớp, tên của quan binh bắn tới cố nhiên không trúng được, rắn độc của Âu Dương Phong cũng không thể bò lên nóc lầu cắn y. Y chờ đến sáng, xà trận đã rút lui, mọi người cũng không biết đã đi đâu cả.

Y thần thờ buồn chán, đi chơi quanh vùng, qua vài tháng thì một đệ tử của Cái bang đưa tới một lá thư, đó chính là thư của Hoàng Dung. Trong thư nói: Y từng chính miệng ưng thuận là bất kể nàng thỉnh cầu chuyện gì nhất định cũng sẽ theo lời, bây giờ nàng muốn y đi giết bang chủ Thiết chưởng bang Cừ Thiên Nhận, người này có thù oán rất sâu với Lưu quý phi của Đoàn hoàng gia, giết chết y xong, Lưu quý phi sẽ không tìm y nữa. Nếu không thì Lưu quý phi cho dù phải tới chân trời góc biển cũng nhất định sẽ lấy y. Trong thư còn chỉ rõ núi Thiết Chưởng ở đâu.

Chu Bá Thông nhớ tới câu "Bất kể thế nào cũng sẽ theo lời", thì rõ ràng là mình đã nói với Hoàng Dung. Lão già Cừ Thiên Nhận câu kết với nước Kim, vốn đã không phải là người tốt, giết y cũng phải. Còn như mối duyên oan nghiệt giữa mình và Lưu quý phi thì xưa nay vẫn áy náy trong lòng, tự biết mình đã phụ bà ta quá nhiều nếu bà ta có thù oán với Cừ Thiên Nhận thì cũng nên ra sức cho bà ta, mà có thể khiến bà ta không theo đuổi lằng nhằng với mình thì càng là điều thượng thượng đại cát, lập tức tìm tới núi Thiết Chưởng.

Cừ Thiên Nhận động thủ với y một trận, lúc đầu còn ngang tay, đến lúc y dùng thuật Song thủ hổ bác lập tức không địch nổi, chỉ đành bỏ chạy. Cao thủ tỷ võ nếu một người nhận thua thì thắng phụ đã quyết vốn phải kết thúc, nào ngờ Chu Bá Thông lại cứ đuổi riết không tha. Cừ Thiên Nhận mấy lần hỏi y vì sao, Chu Bá Thông cứ trợn mắt lú lỏi, không nói ra được lý do, nên biết ba chữ Lưu quý phi thì có chém đầu y cũng không chịu nói.

Hai người lúc đánh lúc dừng, người chạy người đuổi càng đi càng xa. Võ công của Chu Bá Thông tuy cao hơn Cừu Thiên Nhận một bậc nhưng muốn lấy mạng y cũng không phải dễ. Cừu Thiên Nhận trăm mưu ngàn kế cũng không thoát được, không biết làm sao, nghĩ thầm "Nếu mình chạy lên vùng Tây Vực giá rét, chẳng lẽ y cũng đuổi riết không tha sao?". Chu Bá Thông thì nghĩ "Để xem người chạy tới đâu mới chịu dừng lại?".

Nhưng vừa lên tới sa mạc ngoài cửa ải thì đồng rộng mênh mông, đuổi theo rất dễ, Cừu Thiên Nhận lại càng không sao trốn được. May là Chu Bá Thông rất giữ tín nghĩa, chỉ cần Cừu Thiên Nhận nằm ngủ hay ngồi lại ăn cơm hoặc tiểu tiện đại tiện thì y quyết không sẵn tới xâm phạm, mình cũng đi theo để chiếu cố. Nhưng bất kể Cừu Thiên Nhận thi hành gian kế thế nào, Lão Ngoan đồng thủy chung vẫn như âm hồn bất tán, bám riết không thôi.

Chu Bá Thông dọc đường đấu trí đấu lực với Cừu Thiên Nhận, càng lúc càng thấy vui thích, mấy lần đã chế phục được y nhưng không hạ thủ giết chết. Hôm ấy thật vừa khéo, hai người lại xông vào ngôi thạch thất.

*** vietkiem.com ***

Lúc ấy Chu Quách hai người đã biết người thứ ba là ai, nhưng tiếng thở của ba người đã bị tiếng hò hét quát tháo chém giết bên ngoài át đi, Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận lại không nhận ra nhau. Âu Dương Phong biết y là kẻ đối đầu của Chu Bá Thông, Cừu Thiên Nhận lại cho rằng hai người trong thạch thất là cùng một phe. Chu, Cừu, Âu Dương ba người võ công trác tuyệt, mà Quách Tĩnh sau khi giao đấu mấy mươi ngày với Âu Dương Phong, khổ công rèn luyện, dần dần đã có thể sánh được với ba người. Bốn đại ca thủ tụ họp trong một gian thạch thất tối om khoảng hai trượng vuông, mắt không thấy vật, tai không nghe tiếng, ngôn ngữ bất thông, bốn người đều đột nhiên biến thành vừa điếc vừa câm vừa mù.

Quách Tĩnh nghĩ thầm "Mình cầm chân Âu Dương Phong để Chu đại ca kết liễu Cừu Thiên Nhận trước. Lúc ấy hai người hợp lực giết Âu Dương Phong không

phải chuyện khó". Trong lòng đã định chủ ý, song chưởng vỗ hờ ra, chưởng phải đánh hụt, chưởng trái lập tức chạm phải tay chưởng của một người. Quách Tĩnh lúc trên đảo Đào Hoa giao thủ với Chu Bá Thông đã quen, hai tay vừa chạm nhau đã biết là y, lập tức tung người vọt lên, định kéo tay y ra hiệu, nào ngờ Chu Bá Thông đột nhiên nổi tính trẻ con, tay trái rút mau lại, tay phải đột nhiên đẩy ra một quyền, đập vào đầu vai Quách Tĩnh, một quyền này không sử nội kinh, nhưng Quách Tĩnh hoàn toàn không đề phòng, bị y đánh trúng đầu nhói. Chu Bá Thông kêu lên "Hảo huynh đệ, người thử xem công phu của đại ca thế nào? Cần thận nhé!". Tay trái lại đánh ra một quyền. Quách Tĩnh tuy chưa nghe hết câu nói của y, nhưng đã có đề phòng, lập tức vùng tay gạt ra.

Lúc ấy Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận đã chiết chiêu với nhau, đều đã theo võ công mà nhận ra đối phương. Hai người không oán không thù, nhưng nghĩ tới dịp luận kiếm ở Hoa Sơn về sau thế ắt phải người chết ta sống, lúc ấy gặp nhau nếu có thể đả thương đối thủ quả rất hay, nên đánh nhau kịch liệt. Đánh được một lúc, chỉ cảm thấy trước mặt sau lưng kinh phong rít lên, cùng giật nảy mình, lập tức hiểu là Chu Bá Thông đang ra chiêu với Quách Tĩnh. Hai người trong lòng đều ngạc nhiên, chỉ nghĩ Chu Bá Thông hành sự điên đảo, người ta không sao hiểu được có cơ hội này sao không mừng rỡ? Lúc ấy không hện mà cùng sấn vào tấn công.

Chu Bá Thông đánh nhau với Quách Tĩnh hơn mười chiêu, thấy võ công của y đã khác hẳn ngày trước, vừa sợ vừa mừng, liên tiếp nói "Huynh đệ, người học công phu này ở đâu thế?" Nhưng ngoài cửa tiếng hò hét chém giết âm âm, Quách Tĩnh làm sao nghe được? Chu Bá Thông tức giận nói "Được, người không chịu nói, muốn làm ra vẻ à?". Chợt thấy kinh phong vỗ tới mặt, Âu Cừu hai người đồng thời tấn công, lúc ấy điểm chân một cái nhảy lên xà nhà, quát "Để một mình y đấu với hai người các người đấy".

Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận nghe tiếng áo của y phát gió, đã biết Chu Bá Thông lên xà nhà nghỉ ngơi, nghĩ thâm chính là dịp tốt để hợp lực giết thằng tiểu tử ngốc này, lập tức một trái một phải cùng sấn vào tấn công. Quách Tĩnh lúc này bị Chu Bá Thông kìm chân, liên tiếp đổi dùng bốn năm loại chưởng pháp mà thủy chung không sao giã ra được, vừa may được y lui ra thì hai cường

địch lại lập tức xông vào, bất giác thâm kêu khổ, chỉ đành đem hết tinh thần dùng thuật Đông thủ hổ bác chia ra đối địch với hai người. Dấu được một lúc, Âu Dương Phong và Cừu Thiên Nhận đều không khỏi ngấm ngấm khen ngợi. Nên biết với công lực của Quách Tĩnh thì chỉ một trong hai người Âu Cừu cũng đều có thể thắng y, nào ngờ hai người liên thủ mà y chuổng trái thì đỡ Âu Dương Phong, quyền phải thì đánh Cừu Thiên Nhận, hai người nhất thời cũng không làm gì y được.

Chu Bá Thông ngồi trên xà nhà một lúc, nghĩ thầm nếu không nhảy xuống thì e Quách Tĩnh sẽ bị thương, lúc ấy rón rén trượt từ vách xuống, hai tay chụp bừa tới, vừa khéo chụp tới hậu tâm Âu Dương Phong. Y ngồi xồm xuống đất, đang dùng Cáp mô công đánh mạnh tới Quách Tĩnh, đột nhiên thấy sau lưng có người vội thu chuổng đón đỡ. Quách Tĩnh thừa cơ phóng một cước vào Cừu Thiên Nhận, nhảy vào góc nhà, không ngừng thở dốc, nếu Chu Bá Thông tới chậm một bước thì đòn mới rồi của Âu Dương Phong đẩy ra nhất định sẽ không đỡ được.

Bốn người trong bóng tối lúc phân lúc hợp, có lúc Chu Bá Thông đánh nhau với Cừu Thiên Nhận, có lúc Quách Tĩnh đánh nhau với Cừu Thiên Nhận, có lúc Âu Dương Phong đánh nhau với Cừu Thiên Nhận, có lúc Chu Bá Thông đánh nhau với Âu Dương Phong, có lúc Quách Tĩnh lại giao thủ với Chu Bá Thông vài chiêu. Bốn người hỗn chiến một trận ấy, rốt lại Chu Bá Thông lại càng vui thích, cảm thấy tất cả những trận đánh nhau lúc bình sinh chưa khi nào vui bằng thế này. Mỗi khi ngừng tay y lại lằng nhằng với Quách Tĩnh không buông, nói "Hai tay ta tính ra là hai kẻ địch, hai thằng giặc thối tha Âu Cừu tự nhiên cũng là hai kẻ địch. Người lấy một chống bốn thử xem có được không? Trò chơi mới lạ này chắc người chưa từng chơi qua chứ?"

Quách Tĩnh không nghe rõ y nói gì, chợt thấy ba người đồng thời xông vào tấn công, chỉ còn cách ra sức tránh né. Chu Bá Thông không ngừng khuyến khích "Đừng sợ. Đừng sợ, lúc nào nguy hiểm ta sẽ giúp người". Nhưng trong bóng đêm tối om, chỉ cần bị trúng bất kể một quyền một cước của ai cũng đều có thể nguy tới tính mạng, cho dù sau đó Chu Bá Thông sẽ cứu nhưng làm sao còn kịp nữa?

Lại đánh thêm vài mươi chiêu, Quách Tĩnh mệt mỏi đã rồi, chỉ thấy Âu Cừu hai người quyền chiêu càng lúc càng mạnh, chỉ đành vừa đỡ vừa lùi, định nhảy lên xà nhà tránh né, nhưng thủy chung bị chuổng lực của Chu Bá Thông chụp lên không

sao thoát thân, lúc vừa sợ vừa giận, lại không nhịn được, ngoác miệng ra chửi "Chu đại ca, người là lão già ngu ngốc, tại sao lại cứ lằng nhằng với ta làm gì?".

Nhưng khổ nỗi tiếng hò hét chém giết ngoài cửa ầm ầm, có nói gì người khác cũng không nghe. Quách Tĩnh lại lùi hai bước, chột vướng phải tảng đá lớn dưới đất một cái, suýt ngã lăn ra. Y uốn lưng chưa kịp đứng thẳng lên, thiết chưởng của Cừu Thiên Nhận đã vỗ tới. Quách Tĩnh trong lúc nguy cấp không kịp biến chiêu, thuận tay quờ tảng đá lớn đỡ trước ngực, Cừu Thiên Nhận một chưởng đập trúng tảng đá, Quách Tĩnh hai tay vận kinh đẩy mạnh ra ngoài đỡ một chưởng của y. Chỉ nghe bên trái tiếng gió rít lên, chưởng lực của Âu Dương Phong đã đánh tới. Quách Tĩnh vận lực vào hai tay, quát lớn một tiếng, ném tảng đá lên khỏi đầu, rồi nghiêng người tránh qua đòn tới.

Tảng đá lớn bay lên nóc nhà, gạch ngói bụi đất đổ xuống rào rào, ánh sao trên trời xuyên qua nóc nhà chiếu xuống. Chu Bá Thông tức giận nói "Nhìn thấy cả rồi còn gì vui nữa?". Quách Tĩnh vô cùng mệt mỏi, hai chân dùng sức nhảy lên, vọt ra chỗ mái nhà bị vỡ. Âu Dương Phong vội phi thân đuổi theo. Chu Bá Thông quát "Đừng chạy, đừng chạy, ở lại chơi đùa với ta", rồi vươn tay chụp chân trái y. Âu Dương Phong cả sợ, vội vùng chân phải đá lại hóa giải chiêu trào của y, nhưng thân hình không thể giữ được trên không, lại rơi xuống đất. Cừu Thiên Nhận không chờ y xuống tới đất đã phóng chân đá vào bụng y. Âu Dương Phong thót bụng lại, vùng chỉ điểm vào bắp chân y. Ba người liên tiếp đánh nhau, lại càng kịch liệt. Chỉ là lần này bóng người đã có thể phân biệt được, tiếng hò hét chém giết bên ngoài cũng dần dần lắng xuống không còn nguy hiểm như lúc hỗn chiến vừa rồi. Chu Bá Thông vô cùng cụt hứng, có bao nhiêu tức giận đều trút lên hai người, quyền pháp đột nhiên thay đổi, liên tiếp ra sát thủ.

Quách Tĩnh ra khỏi thạch thất, trước mắt chỉ thấy người ngựa rong ruổi qua lại, tai chỉ nghe tiếng gươm giáo va chạm loảng xoảng, thỉnh thoảng lại có một tiếng kêu thảm của quân sĩ đôi bên trúng đao trúng tên. Y xông qua đám đông, chạy ra khỏi thôn, núp trong một khu rừng nhỏ nghỉ ngơi. ác đấu suốt nửa đêm, lúc ấy được nghỉ chỉ thấy gân cốt toàn thân rã rời, nhớ lại tình cảnh mới rồi trong thạch thất càng thêm run sợ, tuy lo lắng cho Chu Bá Thông, nhưng nghĩ với võ công của y thì đến lúc không đối địch nổi cũng có thể chạy thoát, nghỉ ngơi một

lúc lại dần dần ngủ thiếp đi.

Ngủ đến sáng sớm hôm sau, chợt thấy trên mặt mát lạnh, có vật gì ngo ngoe. y không kịp mở mắt ra, lập tức nhảy phắt lên, chỉ nghe một tiếng hí vui vẻ, té ra là con tiểu hồng mã liếm vào mặt y. Quách Tĩnh cả mừng, ôm cổ con ngựa, một người một ngựa sau tai họa lại trùng phùng, vun vể hồi lâu. Lúc y bị Âu Dương Phong giam giữ trong thạch thất, con ngựa tự đi tìm cỏ ăn, tối hôm qua đại quân hỗn chiến, con vật mau lẹ tính khôn, rõ ràng đã trốn khỏi tai họa, lúc ấy lại tìm được chủ nhân.

Quách Tĩnh dắt con tiểu hồng mã trở vào trong thôn, chỉ thấy tên gãy đao mẻ đầy đất, xác người ngựa chết nằm gối lên nhau, thỉnh thoảng có người chưa chết hẳn rên lên mấy tiếng thê thảm. Y chinh chiến nhiều, đã quen thấy cảnh tử thương, nhưng lúc ấy nhớ lại thân thế của mình bất giác càng thêm cảm khái. Rón rén trở lại thạch thất, đứng bên ngoài lắng tai nghe ngóng, thấy yên ang không có tiếng người, lại nhìn vào khe cửa thì bên trong đã không có ai. Y đẩy cửa bước vào lục lợi khắp cả trước sau, nhưng Chu Bá Thông, Âu Dương Phong, Cừ Thiên Nhân ba người không biết đã đi đâu.

Y đứng ngẩn ra một lúc, rồi lên ngựa đi về phía đông. Con tiểu hồng mã phi rất mau, không bao lâu đã đuổi kịp đại quân của Thành Cát Tư Hãn.

Lúc ấy các thành của Hoa Thích Tử Mô hoặc đầu hàng hoặc bị hạ, mấy mươi vạn hùng binh tan tành như trúc chẻ ngói tan. Quốc vương Ma Ha Mạt của Hoa Thích Tử Mô trước nay ngạo mạn tàn bạo, sau khi bị mọi người làm phản, một mình lẻ loi, dẫn một toán tàn quân bại tướng tất tả chạy trốn về phía tây. Thành Cát Tư Hãn sai đại tướng Tốc Bất Đài cùng Triết Biệt thống lĩnh hai vạn quân đuổi bắt, mình thì mang đại quân ban sư. Tốc Bất Đài và Triết Biệt đuổi tới thành Cơ Phố cạnh sông Dê Nhiếp Bá chỗ ngày nay là Mạc Tư Khoa, đại phá mấy mươi vạn liên quân Nga La Tư và Khâm Sát, dùng bánh xe đè chết đại công tước thành Cơ Phố và mười một vương công Nga La Tư đầu hàng. Trận ấy sử gọi là "Chiến dịch sông Già Lặc Già", phần lớn thảo nguyên của Nga La Tư từ đó rên xiết lâu dài dưới vó ngựa Mông Cổ. Ma Ha Mạt ngày tối đường cùng, về sau mắc bệnh chết trên đảo hoang ở Lý Hải.

Hôm ấy Thành Cát Tư Hãn trong thành Tân Ma Nhĩ Hãn đột nhiên không thấy

Quách Tĩnh đâu, vô cùng lo lắng, sợ y một mình rơi lại phía sau chết trong đám loạn quân, thấy y trở lại không kìm được nổi mừng rỡ. Công chúa Hoa Tranh thì tự nhiên càng thêm vui mừng.

Khưu Xử Cơ theo đại quân về đông, dọc đường ra sức khuyên Thành Cát Tư Hãn thương dân ít giết người. Thành Cát Tư Hãn tuy trò chuyện với y không hợp, nhưng biết y là kẻ sĩ có đạo cũng không tiện trái ý y quá, vì thế trong lúc hỗn chiến, rất nhiều bách tính nhờ lời nói của Khưu Xử Cơ mà được sống sót.

Hoa Thích Tử Mô cách Mông Cổ vài vạn dặm, đại quân của Thành Cát Tư Hãn trở về mất rất nhiều thời gian, trở về tới sông Cán Nạn Hà mở tiệc lớn báo tiếp, cho quân sĩ nghỉ ngơi. Khưu Xử Cơ và bọn Lỗ Hữu Cước cùng bang chúng Cái bang lần lượt từ biệt về nam. Lại qua mấy tháng, gió thu nổi lên, người mạnh ngựa khỏe, Thành Cát Tư Hãn lại có ý nam chinh, hôm ấy đại hội chư tướng bàn kế đánh Kim.

Quách Tĩnh sau khi Hoàng Dung chết lòng buồn rười rượi, thường một mình một ngựa mang đôi điều đi lang thang ngoài thảo nguyên Mông Cổ, ngơ ngác ngác, có khi mấy ngày liền không nói một câu. Công chúa Hoa Tranh dịu dàng khuyên giải, y như không hề nghe thấy. Mọi người hiểu được nguyên do, biết y đau khổ, không ai dám nói tới chuyện hôn nhân. Thành Cát Tư Hãn mãi lo việc đánh Kim nên cũng không rảnh nghĩ tới. Hôm ấy bàn việc nam chinh trong kim trướng của đại hãn, các tướng đều dâng kế sách, nhưng Quách Tĩnh thủy chung không nói câu nào.

Thành Cát Tư Hãn cho chư tướng lui ra, một mình lên gò trâm ngâm suy nghĩ suốt nửa ngày, hôm sau ra lệnh chia quân làm ba đường đánh Kim. Lúc ấy trưởng tử Truật Xích, thứ tử Sát Hợp Đài của y đều đang cai trị các nước vừa chinh phạt được ở phương tây nên cánh trung quân đánh Kim do con thứ ba là Oa Khoát Đài thống suất, cánh tả quân do con thứ tư là Đà Lôi thống suất, cánh hữu quân do Quách Tĩnh thống suất.

Thành Cát Tư Hãn tuyên triệu thống suất ba cánh quân vào trướng, ra lệnh tùy tùng lui ra, nói với ba người Oa Khoát Đài, Đà Lôi, Quách Tĩnh "Tinh binh của nước Kim đều ở Đồng Quan, phía nam dựa vào núi dài, phía bắc có sông lớn, rất khó đánh thắng mau được. Kế sách của các tướng tuy đều có chỗ dùng được

nhưng đối mặt đánh mạnh, không khỏi mất nhiều thời giờ. Hiện Mông Cổ ta liên minh với Đại Tống, kế sách hay nhất không bằng mượn đường qua đất Tống, từ Đường Châu, Đãng Châu tiến quân, tới thẳng đô thành Đại Lương nước Kim".

Ba người Oa Khoát Đài, Đà Lôi, Quách Tĩnh nghe tới đó đều nhảy lên, ôm chầm nhau reo lớn "Diệu kế". Thành Cát Tư Hãn nhìn Quách Tĩnh mỉm cười nói "Người giỏi dùng binh, ta rất vừa ý. Ta hỏi người đánh Đại Lương xong thì làm gì nữa?". Quách Tĩnh trầm ngâm hồi lâu, lắc đầu nói "Không đánh Đại Lương".

Oa Khoát Đài và Đà Lôi rõ ràng nghe phụ vương nói là tới thẳng Đại Lương, tại sao Quách Tĩnh lại nói không đánh, trong lòng ngờ vực, đều sửng sốt nhìn nhìn y. Thành Cát Tư Hãn vẻ mặt vẫn có vẻ cười cười hỏi "Không đánh Đại Lương thì làm gì?". Quách Tĩnh nói "Không đánh nhưng cũng không phải không đánh: là đánh mà không đánh, không đánh mà đánh". Mấy câu ấy Oa Khoát Đài và Đà Lôi nghe xong càng thêm mờ mịt. Thành Cát Tư Hãn cười nói "Đánh mà không đánh, không đánh mà đánh, tám chữ ấy nói rất hay. Người nói rõ cho hai vị huynh trưởng của người nghe đi".

Quách Tĩnh nói "Con đoán cách dùng quân của đại hãn là giả đánh đô thành nước Kim để hạ thành giặc. Đại Lương là nơi hoàng đế nước Kim đóng nhưng quân giữ không nhiều, vừa thấy quân ta tới ắt nước Kim sẽ lập tức điều quân từ Đồng Quan về cứu. Binh pháp Trung Hoa có câu Cuốn giáp mà chạy ngày đêm không nghỉ, cướp đường mà đi, tranh lợi ngoài trăm dặm, thì thống tướng sẽ bị bắt sống. Người khỏe đi trước, người mệt đi sau, mười người chỉ có một người tới được. Trăm dặm đi mau, sĩ tốt trong mười người chỉ có một người có thể tới nơi. Từ Đồng Quan tới Đại Lương, ngàn dặm cứu viện, binh ròng tướng khỏe mười phần không có được một phần tới nơi, lại thêm người mệt ngựa mỏi, tuy tới cũng không có sức đánh nhau. Quân ta dĩ dật đãi lao, ắt có thể đại phá quân Kim. Tất cả quân tinh nhuệ của nước Kim đều một trận đánh tan thì thành Đại Lương không đánh cũng hạ được. Nếu ra sức đánh thành Đại Lương, lúc gấp rút khó mà hạ nổi, lại dễ bị rơi vào thế hai mặt thụ địch".

Thành Cát Tư Hãn vỗ tay cười lớn, nói "Nói rất hay, nói rất hay!". Bèn lấy ra một tấm bản đồ trải lên bàn, ba người nhìn xong, không ai không vô cùng kinh ngạc.

Nguyên đó là tấm bản đồ vẽ vùng phụ cận thành Đại Lương, trên bản đồ vẽ đường hành quân của đôi bên, làm thế nào để đánh vào lưng địch, công vào lòng địch, làm thế nào để dụ quân địch từ Đồng Quan tất tả về cứu, làm thế nào để nhân lúc quân địch mệt mỏi hợp lại hạ thành, hoàn toàn giống hết lời Quách Tĩnh vừa nói. Oa Khoát Đài và Đà Lôi nhìn nhìn phụ vương, lại nhìn nhìn Quách Tĩnh, đều vừa ngạc nhiên vừa khâm phục. Quách Tĩnh trong lòng rất phục, nghĩ thầm "Mình học binh pháp trong di thư của Vũ Mục, cũng không có gì lạ. Đại hãn không biết chữ, không đọc sách, lại anh minh như thế".

Thành Cát Tư Hãn nói "Lần này nam chinh, phá Kim ắt xong. ở đây có ba cái cấm nang, mỗi người lấy một cái, sau khi hạ thành Đại Lương xong, ba người các người họp nhau trên điện Kim Loan của hoàng đế Đại Kim cùng mở ra rồi theo kế mà làm". Nói xong móc trong bọc ra ba cái túi gấm đưa cho mỗi người một cái. Quách Tĩnh cầm lấy nhìn qua, thấy miệng túi dùng sơn đất thảy ra niêm kín, trên lớp sơn có đóng ấn chương của đại hãn. Thành Cát Tư Hãn lại nói "Chưa vào thành Đại Lương không được tự ý mở ra, trước khi mở túi ra, ba người phải kiểm tra lẫn nhau xem có túi nào mất dấu niêm phong không". Ba người nhất tề lay rạp xuống nói "Mệnh lệnh của đại hãn, há dám làm trái?".

Thành Cát Tư Hãn hỏi "Quách Tĩnh người bình nhật hành sự rất ngu độn, tại sao dùng binh lại linh mãnh như thế?". Quách Tĩnh lúc ấy bèn kể lại việc học được di thư của Vũ Mục. Thành Cát Tư Hãn hỏi tới việc cũ của Nhạc Phi, Quách Tĩnh đem chuyện Nhạc Phi đại phá quân Kim ở Chu Tiên trấn thế nào, quân Kim gọi ông ta là Nhạc gia gia thế nào, nói "Chống núi dễ, chống quân Nhạc gia khó" thế nào, nhất nhất kể lại. Thành Cát Tư Hãn không nói gì, chấp tay sau lưng đi qua đi lại trong trướng, thở dài nói "Hận không sinh ra sớm được trăm năm để giao thủ với vị anh hùng ấy một phen. Trên đời hôm nay còn có ai là địch thủ của ta", trong lời nói đầy vẻ cô đơn.

Quách Tĩnh từ kim trướng trở ra, nghĩ mấy hôm nay việc quân bận rộn, chưa từng gặp mẹ, sáng mai ra quân nam chinh để trả thù mấy đời cho Đại Tống, hôm nay cũng nên làm bạn với mẹ một lúc, bèn về lều của mẹ. Nhìn thấy đồ vật trong lều đã sắp xếp gọn ghẽ, chỉ còn có một người lính già coi giữ, vừa hỏi tới thì ra Lý thị mẹ y vâng lệnh đại hãn đã chuyển qua ở một gian lều khác.

Quách Tĩnh hỏi rõ chỗ rồi tới đó, thấy gian lều này so với gian lều vẫn ở lớn hơn gấp mấy lần vén cửa bước vào bất giác giật nảy mình, chỉ thấy trong trướng vàng bạc lóa mắt, nệm gấm chần thêu, đều là những bảo vật trân quý mà quân Mông Cổ cướp được từ các nơi mang về. Công chúa Hoa Tranh làm bạn với Lý Bình, đang nói những chuyện thú vị của Quách Tĩnh thời trẻ con. Nàng thấy Quách Tĩnh bước vào, mỉm cười đứng dậy đón.

Quách Tĩnh nói "Mẹ, những đồ vật này từ đâu ra thế?" Lý Bình nói "Đại hãn nói con tây chinh lập được công lớn, đặc biệt thưởng cho con. Thật ra chúng ta nghèo hèn quen rồi, dùng làm gì tới những vật này". Quách Tĩnh gật gật đầu, thấy trong trướng lại có thêm tám nữ tỳ hầu hạ mẹ mình, đều là nữ nô lệ mà đại quân bắt được.

Ba người trò chuyện một lúc, Hoa Tranh cáo từ ra về. Nàng nghĩ ngày mai Quách Tĩnh lại đi xa, hôm nay ắt có rất nhiều chuyện phải nói với nàng, nào ngờ ra trướng chờ suốt nửa ngày Quách Tĩnh vẫn không ra.

Lý Bình nói "Tĩnh nhi, công chúa nhất định chờ con ở ngoài, con cũng ra nói chuyện với nàng một lúc đi". Quách Tĩnh dạ một tiếng, nhưng vẫn ngồi bất động. Lý Bình thở dài nói "Chúng ta ở phía bắc suốt hai mươi năm, tuy đội ơn đại hãn rất nhiều, nhưng ta vẫn rất nhớ nhà. Chỉ mong phen này con đi diệt được nước Kim, hai mẹ con chúng ta sớm về được cố hương. Chúng ta về lại nhà cũ của cha con ở thôn Ngưu Gia, con cũng không phải là kẻ tham vinh hoa phú quý, không cần lên bắc nữa. Chỉ là việc công chúa thì không biết nên làm sao, trong chuyện này quả có rất nhiều chỗ khó xử".

Quách Tĩnh nói "Hôm trước con đã từng nói rõ với công chúa, Dung nhi đã chết, trọn đời con sẽ không cưới vợ nữa". Lý Bình thở dài nói "Công chúa có thể còn tha thứ được, nhưng ta nghĩ tới ý đại hãn, quả thật rất lo lắng". Quách Tĩnh nói "Đại hãn thế nào?". Lý Bình nói "Mấy hôm nay đại hãn đột nhiên vô cùng ưu đãi mẹ con, vàng bạc châu báu thưởng cho vô số. Tuy nói là ban thưởng công lao tây chinh của con, nhưng ta ở mạc bắc hai mươi năm, biết rõ tính tình đại hãn, xem ra trong này còn có nguyên do khác". Quách Tĩnh nói "Mẹ, mẹ thấy có chuyện gì?". Lý Bình nói "Ta là phận đàn bà, có cao kiến gì đâu, chỉ là nghĩ kỹ thì đại hãn là muốn ép chúng ta làm chuyện gì đó". Quách Tĩnh nói "Ờ, nhất định là ông muốn

con thành thân với công chúa". Lý Bình nói "Thành thân là chuyện hay, nhưng có quá nửa là đại hãn không biết trong lòng con không muốn, cũng không đến nỗi phải cưỡng ép. Theo ta thấy là con thống suất đại quân nam chinh, đại hãn sợ con đột nhiên dấy quân làm phản". Quách Tĩnh lắc đầu nói "Con không có lòng muốn giàu sang, đại hãn biết rất rõ, con phản ông ta làm gì?".

Lý Bình nói "Ta nghĩ ra một cách, hoặc có thể dò xét được ý đại hãn. Con nói ta nhớ nhà muốn về, muốn cùng về nam với con, con đi bẩm với đại hãn xem ông ta nói thế nào". Quách Tĩnh mừng rỡ nói "Mẹ, sao mẹ không nói sớm? Chúng ta cùng về quê cũ đó là việc tốt đẹp tới mức nào, đại hãn nhất định sẽ ưng thuận". Y vén cửa lều bước ra, không thấy Hoa Tranh, nghĩ chắc nàng chờ lâu quá đã trở về rồi.

Quách Tĩnh đi hồi lâu, cúi đầu buồn bã trở về. Lý Bình nói "Đại hãn không chịu phải không?". Quách Tĩnh nói "Chuyện này con không hiểu được, đại hãn nhất định giữ mẹ ở đây làm gì?". Lý Bình im lặng. Quách Tĩnh nói "Đại hãn nói phá Kim xong sẽ cho con đưa mẹ về quê, lúc ấy áo gấm về làng, há không rạng rỡ hơn sao? Con nói mẹ rất nhớ quê, chỉ mong sớm được về nam. Đại hãn đột nhiên có vẻ tức giận, cứ lắc đầu không chịu".

Lý Bình trầm ngâm nói "Ờ, nếu Nhị sư phụ của con và Dung nhi còn sống, nhất định sẽ đoán ra được. Chỉ hận là ta chỉ là một người đàn bà nhà quê dốt nát, chỉ càng nghĩ càng thấy không yên lòng chứ không biết vì sao".

Quách Tĩnh rút cái túi gấm ra mân mê trong tay, nói "Lúc đưa con cái túi gấm này, thần sắc trên mặt đại hãn rất kỳ lạ, chỉ sợ có liên quan tới chuyện này cũng chưa biết chừng". Lý Bình cầm cái túi gấm nhìn kỹ một lúc rồi lập tức đuổi đám thị tỳ ra, nói "Mở ra xem thử". Quách Tĩnh hoảng sợ nói "Không, phá mất dấu kim ẩn là phạm tội chết đấy". Lý Bình cười nói "Thuật dệt gấm của phủ Lâm An nổi tiếng khắp thiên hạ. Mẹ của con là con gái Lâm An, từ nhỏ đã học được. Cần gì phải phá hỏng vết niêm, chỉ khêu phá túi gấm ra, trong chớp mắt đã dệt lại xong, quyết không có dấu vết gì cả". Quách Tĩnh cả mừng. Lý Bình lấy kim nhỏ ra nhẹ nhẹ dút dút tơ chỉ trên túi gấm, lấy ra một trang giấy, mẹ con cùng mở xem, ngó mặt nhìn nhau, bất giác đều thấy sống lưng lạnh buốt.

Nguyên là trên tờ giấy viết một mật lệnh của Thành Cát Tư Hãn, sai ba cánh

quân cửa Oa Khoát Đài, Đà Lôi, Quách Tĩnh phá xong quân Kim thì lập tức chuyển quân xuống nam, dùng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai đánh phủ Lâm An, tiêu diệt nhà Tống, từ đó thiên hạ sẽ thống nhất về Mông Cổ. Trong mật lệnh lại nói nếu Quách Tĩnh có thể lập được đại công ấy thì nhất định sẽ cất đất phong vương cho, không tiếc trọng thưởng, còn nếu có lòng khác thì Oa Khoát Đài và Đà Lôi đã có lệnh chỉ, cứ lập tức chém đầu y, mẹ y ắt cũng sẽ bị lăng trì.

Quách Tĩnh ngẩn ra suốt hồi lâu mới nói "Mẹ, nếu không phải mẹ phá túi ra lấy được mật lệnh thì tính mệnh mẹ con ta không thể giữ được. Nghĩ tới con là người Đại Tống, há lại có thể bán nước cầu vinh?". Lý Bình nói "Kế sách hôm nay nên làm thế nào?". Quách Tĩnh nói "Mẹ, chỉ cần lão nhân gia người chịu vất vả chúng ta liền đêm trốn về nam thôi". Lý Bình nói "Đúng thế, người mau đi thu thập hành lý, nhớ đừng để tiết lộ hình tích".

Quách Tĩnh gật đầu, quay về trướng mình lấy những vật tùy thân, ngoài con tiểu hồng mã còn chọn thêm tám con ngựa khỏe. Nếu đại hãn điểm binh đuổi theo thì có thể cùng mẹ thay đổi mà cười để giảm sức ngựa, dễ thoát thân hơn.

Đối với tất cả những vàng bạc châu báu mà đại hãn ban cho, y đều không lấy một món, ngay cả thanh kim đao chuôi khảm đầu hổ cũng để lại trong trướng. Cởi bỏ y phục nguyên soái ra, đổi mặc áo da bình thường. Y từ nhỏ sinh trưởng ở đại mạc, hôm nay một lần ra đi, vĩnh viễn không trở lại, trong lòng cũng thấy khó xử, đóng cửa chiếc lều mà mình đã trú ngụ lâu ngày lại, đứng ngẩn ra xuất thần, nhìn thấy sắc trời đã tối, lại trở về lều của mẹ.

Vừa vén cửa lều lên, đột nhiên tim đập thình thịch, chỉ thấy dưới đất có hai cái bao vút lăn lóc, mẹ đã không thấy đâu. Quách Tĩnh kêu lên hai tiếng "Mẹ?", nhưng không nghe trả lời, trong lòng cảm thấy không hay, đang định ra ngoài tìm kiếm. Đột nhiên cửa trướng mở ra, đèn lửa sáng rực, đại tướng Xích Lão Ôn đứng ngoài cửa trướng kêu "Đại hãn tuyên triệu Kim đao phò mã!". Đau lưng y có vô số quân sĩ, đều tay cầm trường mâu. Quách Tĩnh thấy tình hình như thế, trong lòng vô cùng hoảng hốt, nếu dựa vào võ công xông bừa ra thì chắc Xích Lão Ôn không cản được, nhưng lại nghĩ thầm "Mẹ đã bị đại hãn bắt đi, mình há lại có thể chạy trốn một mình?". Lúc ấy bèn theo Xích Lão Ôn tới kim trướng. Chỉ thấy ngoài trướng có hai ngàn tiền đồng vệ sĩ của Thành Cát Tư Hãn xếp hàng, tay cầm

trường mâu đại kích, trận thế tề chỉnh. Xích Lão Ôn nói "Đại hãn có lệnh trời người lại. Tới đây thì phải đắc tội rồi, xin phò mã gia đừng trách". Quách Tĩnh gật đầu, đưa tay chịu trời, bước vào trong trường.

Trong trường thấp mấy mươi ngọn đèn mỡ bò, chiếu sáng như ban ngày. Thành Cát Tư Hãn bộ mặt giận dữ, đập bàn một cái quát "Ta đãi người không bạc, nuôi người từ nhỏ đến lớn, lại đem con gái ruột hứa gả cho người. Tiểu tặc, sao người dám phản bội ta?".

Quách Tĩnh thấy chiếc túi gấm mở ra đặt trên bàn đại hãn, biết hôm nay đã có chết không sống, bèn hiên ngang nói "Ta là thần dân Đại Tống há lại nghe hiệu lệnh của người, tấn công nước mình?". Thành Cát Tư Hãn nghe y buông lời đùng chạm lại càng tức giận, quát kéo y ra chém đầu". Quách Tĩnh hai tay bị dây thừng lớn trời chắt, tám tên đao phủ thủ cầm đao đứng bên cạnh, không sao chống cự, kêu lên "Người liên minh với Đại Tống đánh Kim, giữa đường lại phản bội lời thề, nói không giữ lời, sao gọi là anh hùng được?". Thành Cát Tư Hãn cả giận, phóng chân đá lật cái bàn, quát "Khi ta phá Kim xong thì mình ước với Triệu Tống đã kết thúc, lúc ấy nam hạ đánh Tống lại là bội ước à? Mau chém nó đi?". Chư tướng tuy có nhiều người giao hảo với Quách Tĩnh nhưng thấy đại hãn nổi giận, đều không dám xin tha y. Quách Tĩnh càng không nói gì, sải chân bước ra khỏi trường.

Đột nhiên thấy Đà Lôi phóng ngựa từ thảo nguyên phóng mau tới, kêu lớn "Đao hạ lưu nhân!". Y nửa người trên cưỡi trần, nửa người dưới chỉ mặc một chiếc khố da, chắc đang ngủ nghe được tin vội vàng tới xin. Y xông thẳng vào trường kêu lên "Phụ vương, Quách Tĩnh an đáp lập được công lớn, từng cứu tính mạng của cha và con, dù phạm tử tội cũng không thể chém được". Thành Cát Tư Hãn nghĩ tới công lao của Quách Tĩnh, bèn quát "Dắt y vào đây". Bọn đao phủ thủ lại giải Quách Tĩnh vào.

Thành Cát Tư Hãn trầm ngâm hồi lâu, nói "Người nghĩ tới nhà Triệu Tống thì có chỗ nào hay? Người từng nói với ta việc Nhạc Phi, y tận trung báo nước như thế mà rất lại vẫn bị xử tử. Người đánh dẹp Triệu Tống cho ta, hôm nay trước mặt mọi người ta đáp ứng phong cho người làm Tống vương, để người cai trị giang sơn Nam triều". Quách Tĩnh nói "Không phải tôi dám làm phản đại hãn. Nhưng nếu bắt tôi bán nước cầu vinh thì tuy phải chịu ngàn đao muôn kiếm cũng không thể vâng lệnh

được". Thành Cát Tư Hãn nói "Đặt mẹ y ra đây". Hai tên thân binh bèn giải Lý Bình sau trưởng ra.

Quách Tĩnh nhìn thấy mẹ, kêu lên "Mẹ?", rồi bước lên hai bước, đao phủ thủ vung đao chặn lại. Quách Tĩnh nghĩ thầm "Chuyện này chỉ có hai mẹ con mình biết, không biết vì sao lại bị lộ ra".

Thành Cát Tư Hãn nói "Nếu chịu làm theo lời ta thì mẹ con ngươi đều được vinh hiển, nếu không thì trước hết chém mẹ ngươi làm hai đoạn, đó là ngươi hại đấy. Ngươi hại chết mẹ mình thì trước hết đã là người bất hiếu rồi". Quách Tĩnh nghe mấy câu ấy của y chỉ hoảng sợ đứng tim, cúi đầu trầm ngâm, không biết làm sao là tốt.

Đà Lôi khuyên "An đáp, ngươi từ nhỏ đã sinh trưởng ở Mông Cổ, chẳng khác gì người Mông Cổ. Bọn tham quan Triệu Tống câu kết với người Kim, hại chết cha ngươi, ép mẹ ngươi không có nhà mà về. Nếu không phải phụ vương thu lưu, ngươi làm sao có được ngày hôm nay. Anh em ta tình sâu nghĩa nặng, ta không thể để ngươi phải làm người bất hiếu, mong ngươi hồi tâm chuyển ý, tuân phục lệnh chỉ của đại hãn".

Quách Tĩnh nhìn mẹ, đang định lên tiếng ưng thuận nhưng nhớ tới lời mẹ răn dạy lúc bình nhật, lại nghĩ tới thảm trạng nhà tan người chết ở các nước phương tây sau khi bị quân Mông Cổ chinh phục, quả thật tiến lui đều khó.

Thành Cát Tư Hãn hai mắt trừng trừng nhìn y, chờ y lên tiếng. Mấy trăm người trong kim trướng cũng im lặng không một hơi thở, tất cả ánh mắt đều đổ dồn vào Quách Tĩnh. Quách Tĩnh nói "Ta...", rồi bước tới một bước, lại không nói được nữa.

Lý Bình chợt nói "Đại hãn, e thằng nhỏ này nhất thời không nghĩ rõ được, để tôi khuyên y được không?". Thành Cát Tư Hãn cả mừng, luôn miệng nói "Được người mau khuyên y đi". Lý Bình bước tới trước mặt, kéo tay Quách Tĩnh bước vào góc kim trướng, hai người cùng ngồi xuống. Lý Bình ôm ngang hông con, nói khẽ "Hai mươi năm trước ta ở thôn Ngưu Gia phủ Lâm An đã mang con trong bụng. Một hôm tuyết lớn Khu Xử Cơ Khuu đạo trưởng quen biết với cha con, tặng cho hai thanh chuỷ thủ, một cho cha con, một cho Dương thúc phụ của con". Vừa nói vừa rút trong bọc Quách Tĩnh ra ngọn chuỷ thủ ấy, chỉ vào hai chữ Quách Tĩnh khắc

trên chuôi, nói "Khưu đạo trưởng đặt tên con là Quách Tĩnh, đặt tên con của Dương thúc phụ là Dương Khang, con có biết là ý gì không?" Quách Tĩnh nói "Khưu đạo trưởng muốn nói bọn con không được quên cái nhục Tĩnh Khang ". Lý Bình nói "Đúng thế. Con nhà họ Dương nhận giặc làm cha tới nỗi thân bại danh liệt, chuyện đó không cần nói, chỉ đáng tiếc là Dương thúc phụ một đời hào kiệt mà con cháu về sau lại bôi nhọ tiếng tăm anh hùng của y". Rồi hít vào một hơi, nói "Nhớ lại ta năm xưa nhìn nhục chịu khổ nuôi con khôn lớn trên vùng Mông Cổ giá rét là để làm gì? Chẳng lẽ để nuôi lớn một tên gian tặc bán nước khiến cha con dưới tuổi vàng đau lòng sao?" Quách Tĩnh kêu lên một tiếng "Mẹ?", nước mắt chảy xuống ròng ròng.

Lý Bình nói bằng tiếng Hán, Thành Cát Tư Hãn và Đà Lôi cùng chư tướng đều không hiểu ý, nhưng thấy Quách Tĩnh rơi nước mắt, chỉ cho rằng Lý Bình tham sống sợ chết đã khuyên con ưng thuận, ai cũng mừng thầm.

Lý Bình lại nói "Đời người trăm tuổi, chớp mắt là qua, việc sống chết có gì là lớn? Chỉ cần một đời hành sự không có gì phải thẹn với lòng, thì cũng không uổng làm người trên đời một dịp. Nếu người khác phụ ta, cũng không cần phải nhớ tội lỗi của họ. Con nhớ lời ta đây!". Bà chăm chú nhìn Quách Tĩnh hồi lâu, thần sắc trên mặt vô cùng dịu dàng, nói "Hài tử con nhìn ta cho kỹ nhé?". Nói xong giờ ngọn chủy thủ cắt dây trói cho y, rồi lập tức xoay mũi kiếm lại đâm vào giữa ngực.

Quách Tĩnh hai tay rời khỏi dây, vội vàng ngăn lại nhưng thanh chủy thủ sắc bén đi thường đã đâm ngập tới cán. Thành Cát Tư Hãn giật nảy mình kêu lên "Bắt lấy?". Tám tên đao phủ thủ không dám làm phò mã bị thương, đều ném binh khí trong tay xuống, bò rạp ra đất.

Quách Tĩnh vô cùng đau thương, bế mẹ lên, một chiêu Tảo đường thoái quét ngã hai tên đao phủ thủ vọt ra ngoài. Y khuỷu tay trái hích ngược lại, đánh vào giữa ngực một tên đao phủ thủ, chát một tiếng, xương sườn gãy luôn. Các tướng kêu ầm lên, nép người sấn vào Quách Tĩnh lui vào vách, tay trái nắm vách trướng dùng sức giật một cái, nửa gian kim trướng đổ xuống trùm lên các tướng. Trong lúc hỗn loạn, y ôm mẹ chạy thẳng ra ngoài.

Chỉ nghe tiếng tù và vang lên gấp rút, tướng sĩ nhao nhao lên ngựa đuổi theo. Quách Tĩnh kêu lên mấy tiếng "Mẹ?", không nghe mẹ trả lời, đưa tay lên mũi

thì đã đứt hơi. Y ôm xác mẹ chạy mau trong đêm tối chỉ nghe bốn phía người reo ngựa hí, ánh lửa sáng như sao sa. Y hoảng sợ không chọn đường chạy một hồi, nhìn thấy đông nam tây bắc đều là tướng sĩ Mông Cổ cho dù y thân dũng, nhưng lẻ loi một mình, làm sao chống được hơi mười vạn tinh binh Mông Cổ? Nếu cưỡi trên lưng con tiểu hồng mã, dựa vào cước lực của con bảo mã thì hoặc giả còn có thể chạy trốn, chứ hiện đang bế xác mẹ đi chân không, thì quả thật là không thể thoát hiểm được.

Y không nói một tiếng, sải chân chạy mau, nghĩ chỉ cần chạy lên được dốc núi dựng đứng, triển khai khinh công lên đỉnh núi, thì quân tướng Mông Cổ tuy nhiều nhưng không ai lên được, cũng có thể tạm thời ẩn náu một lúc sẽ tìm cách thoát thân. Đang chạy mau chợt nghe trước mặt có tiếng hò reo ầm ầm, một đội quân mã xông tới, dưới ánh sáng nhìn thấy rất rõ, người đi đầu là một viên đại tướng mặt đỏ râu bạc, Chính là Xích Lão Ôn, một trong tứ kiệt. Quách Tĩnh nghiêng người tránh một đao của Xích Lão Ôn chém tới không hề quay người, vẫn sấn lên xông thẳng vào trận. Quân Mông Cổ cùng bật tiếng reo ầm ầm. Quách Tĩnh tay trái vươn ra nắm được chân phải một viên Thập phu trưởng, chân phải điểm xuống người đã vọt lên. Y chuyển người cưỡi trên lưng ngựa, đặt xác mẹ xuống yên ổn rồi, thuận tay ném viên Thập phu trưởng xuống ngựa, cướp lấy trường mâu trong tay y. Lên ngựa, đặt mẹ, ném địch, đoạt mâu, bốn việc liên tiếp một mạch, lúc ấy như hổ mọc cánh, hai chân kẹp một cái múa ngọn trường mâu lên, từ sau trận xông ra phía ngoài. Xích Lão Ôn lớn tiếng thúc quân đuổi theo.

Tuy xông ra khỏi trận địch nhưng hướng phóng chạy lại ngược lại với phía dốc núi dựng đứng, càng chạy càng xa. Vậy nên phi ngựa chạy về phía nam hay chạy lên dốc núi dựng đứng trước? Trong lòng còn do dự chưa quyết, đại tướng Bát Nhĩ Truật lại đã dẫn quân đánh tới. Lúc ấy Thành Cát Tư Hãn nổi giận như sấm, truyền lệnh phải bắt sống được Quách Tĩnh. Đại đội nhân mã từng lớp từng lớp kéo tới bao vây, lại có vài ngàn quân mã phóng về phía nam bày trận thế trước, để phòng y chạy thoát.

Quách Tĩnh xông qua đám người ngựa của Bát Nhĩ Truật, trên ngựa trên áo lấm đốm vết máu, nếu không phải là đại hãn ra lệnh bắt sống, quân tướng Mông Cổ không dám phát tên, lúc xung sát còn nhường nhịn ba phần thì Quách Tĩnh

cho dù thân dũng cũng làm sao ra khỏi vòng vây. Y chỉ thấy xác mẹ trên tay đã lạnh ngắt, cố nín khóc phóng ngựa về lúa nam. Truy binh phía sau xa dần, nhưng trời đã hửng sáng. Đang ở giữa đất Mông Cổ, cách Trung thổ hàng vạn dặm, một ngựa một thương làm sao thoát khỏi truy binh, trốn về quê cũ?

Chạy được không bao lâu, trước mặt bụi bay mù mịt, một toán quân xông tới. Quách Tĩnh vội kéo ngựa chạy về phía đông. Nào ngờ con ngựa xung sát suốt nửa đêm, đã mệt mỏi chịu không nổi, lúc ấy hai chân trước khụy xuống không đứng lên được nữa. Lúc ấy tình thế đã vô cùng nguy cấp nhưng y vẫn nhất định không chịu bỏ xác mẹ, liền tay trái bế mẹ, tay phải cầm mâu, quay lại đón địch.

Nhìn thấy quân mã xông tới gần, trong làn bụi bốc có tiếng gió rít, một mũi tên bắn trúng ngọn trường mâu. Mũi tên này kinh lực rất mạnh, Quách Tĩnh chỉ thấy ngọn trường mâu trong tay chấn động một cái, mũi mâu đã bị bắn gãy. Kế đó lại có một mũi tên bắn vào trước ngực. Quách Tĩnh ném trường mâu xuống, vươn tay chụp thì thấy mũi tên đã bị bẻ gãy đầu. Y sững sốt ngẩng đầu lên, chỉ thấy một viên tướng kìm quân lại, một mình phóng tới, chính là Thần tiễn tướng quân Triết Biệt năm xưa đã dạy y tiễn pháp. Quách Tĩnh kêu "Sư phụ, người tới bắt con về phải không?". Triết Biệt đáp "Đúng thế".

Quách Tĩnh nghĩ thầm "Cho dù là hôm nay không thoát khỏi vòng vây, thì để cho người khác bắt chẳng bằng để sư phụ lập công", liền nói "Được, để con chôn mẹ trước đã". Nhìn quanh thấy bên trái có một gò đất bèn bế mẹ lên gò, dùng ngọn mâu gãy đào hố, đặt xác mẹ vào, thấy thanh chuỷ thủ còn cắm ngập vào ngực, y không nỡ rút ra, quỳ xuống lay mấy lay rồi vun cát lấp lại nghĩ tới mẹ suốt đời vất vả nuôi nấng mình thành người, không ngờ lại phải vùi thây ở đây, vô cùng đau đớn, nhưng không sao khóc được.

Triết Biệt nhảy xuống ngựa, quỳ xuống cạnh mộ Lý Bình lay bốn lay, đưa hết ống tên cung sắt, trường mâu cho Quách Tĩnh, lại dắt con ngựa của mình tới nhét dây cương vào tay Quách Tĩnh, nói "Người đi đi, e rằng sau này chúng ta không còn gặp lại nhau đâu". Quách Tĩnh ngạc nhiên kêu lên "Sư phụ?". Triết Biệt nói "Năm xưa người xả thân cứu ta, chẳng lẽ ta không phải nam tử hán đại trượng phu, không dám xả thân cứu người sao?" Quách Tĩnh nói "Sư phụ, người phạm quân lệnh của đại hãn, tai họa không nhỏ đâu". Triết Biệt nói "Nghĩ ta đánh đông dẹp

tây, lập được không ít công lao hãn mã. Đại hãn nhiều lắm là đánh đòn ta chứ không đến nỗi chém đầu. Người chạy mau đi thôi". Quách Tĩnh vẫn còn do dự. Triết Biệt nói "Ta chỉ sợ thuộc hạ không tuân lệnh nên lần này chỉ đem theo bộ thuộc cũ của người lúc tây chinh. Người cứ bước qua hỏi thử xem họ có tham giàu sang mà bắt người không?"

Quách Tĩnh dắt ngựa bước tới gần, tướng sĩ nhất tề xuống ngựa, lay rạp xuống đất nói bộn tiểu nhân kính tiễn tướng quân về nam". Quách Tĩnh nhìn ra quả nhiên đều là những tướng sĩ bộ thuộc cũ từng theo y ra sống vào chết xông thành hãm trận, trong lòng cảm động, nói "Ta đắc tội với đại hãn, theo lẽ phải bị hành hình. Các người thả ta chạy trốn, nếu đại hãn biết ắt sẽ bị phạt nặng". Các tướng sĩ nói tướng quân đối xử với chúng tôi ơn nghĩa như núi, không dám phụ ơn". Quách Tĩnh thở dài một tiếng, đưa tay chào mọi người, cảm thương lên ngựa.

Đang định phóng ngựa đi, chợt thấy trước mặt bụi bay mịt mù, lại có một đội quân mã kéo tới. Triết Biệt, Quách Tĩnh và các tướng sĩ đều biến sắc. Triết Biệt tự nhủ "Mình liều mạng chịu trách phạt, tha Quách Tĩnh đi nhưng nếu đánh nhau với quân nhà thì là công nhiên làm phản rồi" bèn kêu lên "Quách Tĩnh chạy mau", chỉ nghe quân phía trước quát lớn "Không được làm phò mã gia bị thương". Mọi người sửng sốt, chỉ thấy đội quân kia kéo tới gần, giương cao cờ hiệu của Tử vương tử.

Trong đám bụi Đà Lôi phóng ngựa mau tới, trong chớp mắt đã tới gần, nguyên là y cười con tiểu hồng mã của Quách Tĩnh. Y thúc ngựa tới gần thì tung người nhảy xuống, nói "An đáp, người chưa bị thương chứ?" Quách Tĩnh nói "Không sao, sư phụ Triết Biệt đang muốn bắt ta về gặp đại hãn". Y cố ý che giấu cho Triết Biệt, để Thành Cát Tư Hãn không biết được nội tình.

Đà Lôi liếc xéo Triết Biệt một cái, nói "An đáp, người cười con tiểu hồng mã chạy mau đi". Lại đặt một cái bao lên yên ngựa, nói "Trong này có mười lượng vàng, anh em ta còn có ngày gặp lại".

Kể sĩ hào kiệt gặp tình thế ấy cũng không cần nói nhiều. Quách Tĩnh nhảy lên con tiểu hồng mã, nói "Người nói em Hoa Tranh bảo trọng, lấy người khác đi, đừng nghĩ tới ta nữa". Đà Lôi thở dài một tiếng nói "Em Hoa Tranh vĩnh viễn không lấy người khác đâu. Ta thấy nó nhất định sẽ xuống nam tìm người, lúc ấy ta sẽ sai người hộ tống". Quách Tĩnh vội nói "Không, không cần tìm ta. Vả lại đừng nói trời

đất mênh mông khó mà tìm được, cho dù có gặp lại cũng chỉ càng thêm phiền muộn". Đà Lôi im lặng, hai người nhìn nhau không nói câu nào. Qua hồi lâu, Đà Lôi nói "Đi đi, ta tiễn ngươi một đoạn".

Hai người sóng ngựa phóng về phía nam, đi hơn ba mươi dặm. Quách Tĩnh nói "An đáp, tiễn đưa ngàn dặm cũng phải chia tay, ngươi về đi thôi?". Đà Lôi nói "Ta đưa ngươi thêm đoạn nữa". Lại đi hơn mười dặm, hai người xuống ngựa chào nhau, rồi lẹ chia tay. Đà Lôi nhìn thấy bóng Quách Tĩnh nhỏ dần, dần dần chỉ còn là một chấm đen trên đại mạc, cuối cùng mất hẳn, nhìn về phía nam, đứng lặng hồi lâu, mới buồn rầu trở về.

Hết hồi 38